

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1983-84 (2. samling) fremsat lovforslag, se Folketingstidende 1983-84 (2. samling) forhandlingerne sp. 5914 og 7409 samt tillæg A sp. 3713.

Det er – med de af tidsforskydningen følgende ændringer – stort set en uændret genfremsættelse af tilsvarende forslag fra Fremskridtspartiet, som er blevet fremsat, lige siden partiet kom i Folketinget.

1. Begrundelsen for lovforslaget er først og fremmest, at folkepensionisterne efter Fremskridtspartiets opfattelse bliver behandlet for dårligt af samfundet – også i økonomisk henseende. Ved for karrig folkepensionsudmåling har bankerotflertalspartierne i for høj grad ladet særligt folkepensionisterne undgælde for deres fejlslagne politik.

Desværre hjælper det ikke her noget som helst at henvise til de 60 milliarder i VKR-regeringens sociale pensionsfond. Den er til 100 pct. et rent bogholderiteknisk blufnummer.

Det er nødvendigt for at klare opgaven, at folkepensionen ikke længere skal have karakter af ren almisse og, at *Folketinget derfor ændrer byrdefordelingen*. Fremskridtspartiet har i ændringsforslag til finansloven påvist en lang række områder, som må værdsættes meget lavere end den foreslåede forhøjelse af folkepensionen – administrationsudgifter, lønudgifter, ulandsbistand, kulturtilskud, udenrigstjeneste, erhvervstilskud, særpensionsfordele til tidligere offentligt ansatte, boligtilskud, akademikerluxusuddannelser, honorar og ben til folketingsmedlemmer og andre luksusbegyngede politikere osv., osv. Fremskridtspartiet accepterer altså ikke som nogen hellig ko den fordeling af de offentlige udgifter, som fortiden har slumpet sig til. Vi mener, at folkepensionister relativt er forfordelte og derfor skal have forholdsvis større andel i de offentlige midler.

De offentlige udgifter falder i to hovedgrupper, nemlig dels indkomstoverførsler som for eksempel folkepension, og dels udgifter, der lægger beslag

på samfundets ressourcer, som ellers kunne være brugt i produktionens tjeneste. I relation til den sidste – den farligste – form er nærværende forslag ved sin enkelhed direkte udgiftsbesparende, se bl.a. nedenfor under 3-6 og 7.

Men det er ikke nok at have smukke tanker og gode hensigter over for folkepensionisterne. Her som ved andre offentlige udgifter kommer man ikke uden om spørgsmålet: hvor skal pengene komme fra?

Derfor foreslås alene 4.600 kr. i månedlig folkepension fra 1. april 1987. Med de herskende prisforhold vil en folkepension af den størrelse – godt 40 pct. af højeste arbejdsløshedstakst – ikke være rimelig stor. De 4.600 kr. skal derfor alene opfattes som et trin på vejen henimod en anstændig folkepension, der alene kan realiseres, efterhånden som befolkningen frigør sig fra de gamle, ansvarløse partiets ryggesløse finanspolitik, så statsfinanserne får den fornødne bærekraft til at yde en rimelig folkepension. Sådanne kendsgerninger. Og så hjælper det ikke, at de ældre siger, at det ikke er deres skyld, at det står så skidt til med samfundsøkonomien. For det første er det deres skyld i det omfang, de har stemt på andre partier end Fremskridtspartiet. Og for det andet må vi alle tage skade for hjemgæld for, at Danmark siden 1960 har været udsat for, at folketingsmedlemmerne næsten fordobler deres egen i forvejen alt for høje løn samtidig med, at de fromt hævder, at der ikke er råd til mere til folkepensionisterne.

Der kan for eksempel henvises til, at den daværende socialminister (nu finansminister) den 9. maj 1984 udtalte i Folketinget (Folketingstidende 1983-84, forhandlingerne spalte 5914): »Problemet er, at vi er i en økonomisk situation, som ikke lever muligheden for betydelig forøgelse af folkepensionen og det bliver vi nødsaget til at acceptere.«

Han sekunderes af Hanne Severinsen fra Venstre, der – spalte 5918 – fastslog, at »man« i Venstre overhovedet ikke kunne drømme om at gå ind på Fremskridtspartiets forslag om omfordeling af de offentlige udgifter, så folkepensionen kan forhøjes.